

Arrest

nr. 227 415 van 14 oktober 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. ILUNGA KABINGA
Gulden Vlieslaan 67, bus 9
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R. Congo) nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2019 per faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie van 4 oktober 2019 houdende weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11) en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie van 4 oktober 2019 tot intrekking van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2019 om 16.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat D. ILUNGA KABINGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 4 oktober 2019 toe op de luchthaven van Zaventem vanuit Addis Abeba.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie (hierna: de minister) trof op 4 oktober 2019 een beslissing van weigering van toegang met teruggedrijving (bijlage 11). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Op 04-10-2019 om 12.15 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUSSEL-NATIONAAL, werd door ondergetekende, 1 Insp. T.(...) H.(...) de heer / mevrouw :

de heer / mevrouw :

naam K.(...) F.(...) voornaam H.(...)

geboren op 11.07.1970 te Kikwit geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.) wonende te /

houder van het document nationaal paspoort van Democratisch Republiek Congo nummer OP0427699

afgegeven te Minaffet op : 24.07.2018

houder van het visum nr. 012319598 van het type C afgegeven door de Belgische vertegenwoordiging te Kinshasa

geldig van 02.10.2019 tot 16.11.2019

voor een duur van 30 dagen, met het oog op : toerisme

afkomstig uit Addis Ababa met ET728 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

(A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument /van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid 1, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

(B) Is in het bezit van een vals / nagmaakt / vervalst reisdocument (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

(D) Is in het bezit van een vals / nagmaakt / vervalst visum of verblijfsvergunning (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Betrokkene verklaart in eerste instantie om enkele dagen voor toerisme in (Brussel) België te zullen verblijven en nadien eveneens voor toerisme naar Frankrijk zal doorreizen. Zij beschikt over een voor hotel “Value Stay Brussels South” hotel in SintGenesius-Rode (België) van 04.10.2019 tot 09.10.2019 en een terugkeerticket dd. 02.11.2019.

Betrokkene verklaart dat een vriendin, F.(...) K.(...) T.(...), de boeking heeft gedaan voor een paar dagen. In verband met de rest van haar verblijf verklaart betrokkene dat ze ter plaatse in Frankrijk een hotel zou boeken.

Betrokkene verklaart initieel dat ze niemand in België kent en 1 kennis in Frankrijk heeft.

Betrokkene verklaart dat ze met een taxi naar haar hotel zou gaan. Betrokkene verklaart later dat een kennis van België haar naar het hotel zou voeren. Ondans haar initiële verklaring dat ze niemand in België zou kennen

Betrokkene verklaart dat ze per metro of taxi naar Parijs zal gaan en overhandigt de Federale Politie een telefoonnummer van haar kennis in Frankrijk. Na contact van de Federale politie met het telefoonnummer blijkt dat mevrouw K.(...) S.(...) J.(...) een nicht is van betrokkene en dat betrokkene 3 weken bij hou zou verblijven op het adres (...) (Frankrijk). Dit strookt met de verklaringen van betrokkene, welke verklaarde een hotel te zoeken om te verblijven

Betrokkene is niet in het bezit van toeristische documentatie, kent geen trekpleisters of bezienswaardigheden in België en Frankrijk en kan geen invulling geven van haar voorgenomen toeristische activiteiten.

Uit de gegevens van VisaNet blijkt dat het visum werd afgeleverd door de Belgische ambassade in Kinshasa voor een toeristisch bezoek aan België met voorleggen van een hotelreservatie in hotel “Urban city center Hostel” te Brussel voor de duur van 03.10.2019 tem 02.11.2019. Afgaande op deze gegevens

blijkt dat betrokkene bij haar visumaanvraag andere documenten heeft voorgelegd en verklaringen heeft afgelegd dan haar huidige verklaarde reisdoel aan de Belgische buitengrens.

Op basis van de verklaringen van betrokkene blijkt dat haar reismotief zich hoofdzakelijk afspeelt in Frankrijk. Volgens de visumcode dient het hoofdreisdoel zich te situeren in het land van afgifte van het visum.

Rekening houdende met het verklaarde reisdoel van betrokkene en de gegevens VisaNet blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van haar visum en de toegangsvoorwaarden volgens artikel 6 van de Schengengrenscore.

(...)"

1.3. Eveneens op 4 oktober 2019 trof de gemachtigde van de minister een beslissing tot intrekking van een visum. Verzoekster werd hiervan op 4 oktober 2019 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"INTREKKING VAN EEN VISUM

Mevrouw, Meneer K.(...) F.(...), H.(...)

De/het _____, ambassade/consulaat-generaal/[andere bevoegde instantie] in _____

[namens (naam van de vertegenwoordigde Lidstaat)]

Op verzoek van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie,

De dienst die verantwoordelijk zijn voor de personencontrole te _____

Heeft / hebben / werd

uw visumaanvraag onderzocht

uw visum onderzocht. Nummer (...), afgegeven: 26.09.2019.

het visum is geweigerd het visum is nietig verklaard het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

1. er is een vals/vervalst/nagemaakt reisdocument overgelegd (artikel 32, 1, a), I) van de verordening (EG) Nr.

810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

2. het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en

artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene verklaart in eerste instantie om enkele dagen voor toerisme in (Brussel) België te zullen verblijven en nadien eveneens voor toerisme naar Frankrijk zal

doorreizen. Zij beschikt over een voor hotel "Value Stay Brussels South" hotel in Sint-Genesius-Rode (België) van 04.10.2019 tot 09.10.2019 en een terugkeerticket dd. 02.11.2019.

Betrokkene verklaart dat een vriendin, F.(...) K.(...) T.(...), de boeking heeft gedaan voor een paar dagen. In verband met de rest van haar verblijf verklaart betrokkene dat ze ter plaatse in Frankrijk een hotel zou boeken.

Betrokkene verklaart initieel dat ze niemand in België kent en 1 kennis in Frankrijk heeft. Betrokkene verklaart dat ze met een taxi naar haar hotel zou gaan. Betrokkene verklaart later dat een kennis van België haar naar het hotel zou voeren. Ondanks haar initiële verklaring dat ze niemand in België zou kennen

Betrokkene verklaart dat ze per metro of taxi naar Parijs zal gaan en overhandigt de Federale Politie een telefoonnummer van haar kennis in Frankrijk. Na contact van de Federale politie met het telefoonnummer blijkt dat mevrouw K.(...) S.(...) J.(...) een nicht is van betrokkene en dat betrokkene 3 weken bij hou zou verblijven op het adres (...) (Frankrijk). Dit strookt niet met de verklaringen van betrokkene, welke verklaarde een hotel te zoeken om te verblijven

Betrokkene is niet in het bezit van toeristische documentatie, kent geen trekpleisters of bezienswaardigheden in België en Frankrijk en kan geen invulling geven van haar voorgenomen toeristische activiteiten.

Uit de gegevens van VisaNet blijkt dat het visum werd afgeleverd door de Belgische ambassade in Kinshasa voor een toeristisch bezoek aan België met voorleggen van een hotelreservatie in hotel "Urban city center Hostel" te Brussel voor de duur van 03.10.2019 tem 02.11.2019. Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene bij haar visumaanvraag andere documenten heeft voorgelegd en verklaringen heeft afgelegd dan haar huidige verklaarde reisdoel aan de Belgische buitengrens. Op basis van de verklaringen van betrokkene blijkt dat haar reismotief zich hoofdzakelijk afspeelt in

Frankrijk. Volgens de visumcode dient het hoofdreisdoel zich te situeren in het land van afgifte van het visum.

Rekening houdende met het verklaarde reisdoel van betrokkene en de gegevens VisaNet blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van haar visum en de toegangsvoorwaarden volgens artikel 6 van de Schengengrenscode.

(...)"

2. Over de rechtspleging en het voorwerp van het beroep

2.1. In haar verzoekschrift deelt verzoekster mee dat zij kiest voor het Frans als taal van de rechtspleging.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

2.3. Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werking het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles*, deel IV, p 737).

2.4. De zaak moet voor de Raad worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de bestreden beslissing is gesteld. De bestreden beslissing werd door het bestuur genomen in het Nederlands. Derhalve dient de Raad het Nederlands als proceduretaal te hanteren.

Er kan bijgevolg niet worden ingegaan op de vraag van verzoekster om de zaak in de Franse taal te behandelen.

2.5. Verzoekster duidt in haar verzoekschrift *"la décision en date du 4 octobre 2019 par laquelle la partie adverse a rejeté sa demande de visa dans le cadre du tourisme"* aan als voorwerp van het beroep.

2.6. Uit de bijlagen bij het verzoekschrift (Verzoekschrift, bijlage 1) en de uiteenzetting van de aanwezige raadvrouw van verzoekster blijkt evenwel dat de beslissing houdende weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11) en de beslissing tot intrekking van het visum als bestreden beslissingen dienen te worden aangemerkt.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Que dispose le paragraphe 4, alinéa 2 de l'article 39/82 de la loi du 15 décembre 1980 :« Lorsque l'étranger fait l'objet d'une mesure d'éloignement ou de refoulement dont l'exécution est imminente, en particulier lorsqu'il est maintenu dans un lieu déterminé visé aux articles 74/8 et 74/9 ou est mis à la disposition du gouvernement, il peut, s'il n'en a pas encore demandé la suspension par la voie ordinaire, demander la suspension de l'exécution en extrême urgence de cette mesure dans le délai visé à l'article 39/57, § 1er, alinéa 3»

Que la requérante est actuellement détenu au centre de transit pour étrangers illégaux Caricole en vue de faciliter son refoulement ;

Qu'il suffit de parcourir la motivation de la décision de maintien pour s'en apercevoir : « Considérant que Madame K.(...) doit de manière permanente être à la disposition du transporteur obligé d'effectuer un prompt refoulement, il est estimé nécessaire de maintenir l'intéressé dans un lieu déterminé situé à la frontière afin de garantir le refoulement » ;

Que pour faire échec à cette tentative de refoulement imminent, le recours de la procédure d'extrême urgence s'avère indispensable ;

Qu'ils ressortent des travaux préparatoires de la loi du 15 décembre 1980 : L'extrême urgence est limitée, comme par le passé, à l'hypothèse où l'étranger fait l'objet d'une mesure d'éloignement ou de refoulement dont l'exécution est imminente, « en particulier », précise la nouvelle loi, lorsqu'il est maintenu dans un lieu déterminé. Selon la secrétaire d'Etat, cette procédure n'est possible que lorsque l'étranger est détenu (10 Doc Chambre 53, n° 3445/003, P-13) ;

Que l'usage de cette procédure se justifie par le souci de garantir la poursuite du voyage qui à ce jour est compromis par cette décision de détention. Autrement dit, il est question de prévenir la survenance d'un préjudice grave difficilement réparable ;

Qu'il a été jugé par votre Conseil :

- Le fait que, dans les autres cas, le recours n'a pas un tel effet suspensif dans les matières autres que l'asile trouve son origine dans l'absence de disposition législative qui devrait permettre que dans les matières autres que l'asile, le recours introduit auprès du Conseil du contentieux des étrangers ait toujours un effet suspensif (C.C.E., 27 mai 2008, numéro 81/2008) ;

-La partie requérante justifie de l'extrême urgence par l'incapacité de la procédure ordinaire à prévenir le préjudice que provoquerait le maintien de l'acte attaqué. Que les arguments de la partie requérante suffisent, en l'espèce, à établir l'extrême urgence alléguée (arrêt n° 165 435 du 8 avril 2016) ;

Qu'aussi, le conseil d'Etat a considéré que : « La demande de suspension d'extrême urgence prévue à l'article 39/82, § 1er, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980, vise à empêcher que la suspension ordinaire et, a fortiori, l'annulation perdent leur effectivité (cf. CE 13 août 1991, n° 37.530) » ;

Qu'en plus, le requérant ne marque pas son accord à ce refoulement comme le requiert l'article 39/79 de la loi du 15 décembre 1980 :« Sauf accord de l'intéressé, aucune mesure d'éloignement du territoire ne peut être exécutée de manière forcée à l'égard de l'étranger pendant le délai fixé pour l'introduction du recours introduit contre les décisions visées à l'alinéa 2 ni pendant l'examen de celui-ci, et de telles mesures ne peuvent être prises à l'égard de l'étranger en raison de faits qui ont donné lieu à la décision attaquée» ;

Qu'enfin, il est de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme que : « Le défaut d'exposé de l'extrême urgence peut néanmoins être négligé lorsque cette exigence constitue une forme d'obstacle qui restreint l'accès- de la partie requérante au tribunal, de manière ou à un point tels que son droit d'accès à un juge s'en trouve atteint dans sa substance même, ou en d'autres termes, lorsque cette exigence cesse de servir les buts de sécurité juridique et de bonne administration de la justice. Jurisprudence constante de la Cour EDH ; voir p.ex. Cour EDH 24 février 2009, l'Erablière AS.B.L/Belgique, § 35) » »

3.2.2.2. In haar verzoekschrift wijst verzoekster erop dat een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid de enige manier is om de tenuitvoerlegging van de terugdrijving te verijdelen.

3.2.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 6 en 14 van de Verordening 2016/399/EU van 9 maart 2016 van het Europees Parlement en de Raad betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: de Schengengrenscore), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoekster stelt in haar middel het volgende:

“Que suivant l'article 39/82, § 2, de la loi du 15 décembre 1980, la suspension de l'exécution selon la procédure d'extrême urgence requiert l'invocation des moyens sérieux susceptibles de justifier l'annulation de l'acte contesté ;

Que pour asseoir sa demande de suspension d'exécution, le requérant invoque la violation des articles 3 et 62 de la loi du 15 décembre 1980, 2 et 3 de la loi sur la motivation formelle des actes administratifs, Règlement (UE) 2016/399 du Parlement européen et du Conseil du 9 mars 2016 concernant un code de l'Union relatif au régime de franchissement des frontières par les personnes (code frontières Schengen), ainsi que des principes généraux de droit tirés de l'erreur manifeste d'appréciation, de la sécurité juridique, de prudence, de précaution, de minutie et du principe selon lequel, l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant en considération tous les éléments pertinents de la cause ;

Que ces moyens sont sérieux, comme il a été décidé en assemblée générale par votre conseil : « Le caractère sérieux du moyen doit être envisagé avec prudence pour garantir l'effectivité du recours. Il convient de ne pas être trop exigeant si un grief prima facie défendable est invoqué. S'il ya des raisons de croire que le grief est sérieux ou qu'il y a au moins des doutes quant à son caractère sérieux, le moyen est jugé a priori comme fondé. L'assemblée générale souligne que « le dommage que le conseil causerait en considérant comme non sérieux, dans la phase du référé, un moyen qui s'avérerait ensuite fondé dans la phase définitive du procès, est plus grand que le dommage qu'il causerait dans le cas contraire. Dans le premier cas, le préjudice grave difficilement réparable peut s'être réalisé ; dans le deuxième cas, la décision attaquée aura au maximum été suspendue pendant une période limitée » (C.C.E., A.G., 17/02/2011, numéro 56.201, 56.202, 56.203, 56.204, 56.205, 56.207 et 56.208) ;

Qu'une autre jurisprudence souligne : « Pour qu'un moyen soit sérieux, il suffit qu'à première vue et eu égard aux circonstances de la cause, qu'il puisse être déclaré recevable et fondé et, dès lors, donner lieu à la suspension de l'exécution de la décision attaquée. Il s'ensuit également que lorsque, sur la base de l'exposé des moyens, il est clair pour toute personne, raisonnable que la partie requérante a voulu invoquer une violation d'une disposition de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales (ci-après : la CEDH), la mention inexacte ou erronée par la partie requérante de la disposition de la CEDH qu'elle considère violée ne peut empêcher le Conseil de procéder à une appréciation du grief défendable pour qu'un moyen soit jugé sérieux (C.C.E., arrêt numéro 165 435 du 8 avril 2016) » ;

Que dans un premier temps, la requérante invoque la violation des lois sur l'obligation qui incombe à l'autorité administrative de motiver ses décisions et ce, de manière adéquate ;

Que dans une procédure d'annulation, la légalité de la motivation recouvre une double exigence de forme et de fond. Sur la forme, la décision doit contenir une motivation. Cette exigence repose sur l'article 62 de la loi du 15/12/1980 qui dispose que « les décisions administratives sont motivées ». Elle se déduit aussi de la loi du 21 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, laquelle précise que cela ; consiste « en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision ». Sur le fond, l'exigence de motivation adéquate sanctionne les erreurs manifestes d'appréciation », Jean-Yves Carlier et Sylvie Sarolea, Droit des étrangers. Larcier 2016, P 660) ;

Que comme votre conseil va le constater, cette motivation n'est pas adéquate pour justifier la décision de refoulement ;

Que comme le souligne la partie adverse elle-même, la requérante avait une feuille A4 qui reprenait les différents sites à visiter. Que la connaissance de France qui l'allaient aider, elle ferait office de guide touristique ;

Qu'il est absurde que la partie adverse lui reproche de n'avoir pas des tickets d'entrée des sites à visiter, des dépliants ou encore qu'elle ne savait pas remplir la liste de ses activités durant son séjour, etc tout ceci ne constitue qu'un prétexte, des simples suppositions alors que les tickets s'achètent sur place aux guichets d'une part et d'autre part répondant à la question concernant les sites à visiter, elle a cité entre autre, PAtomium, mannequin pisse, palais royal, le centre de Bruxelles, ... ;

*Qu*effectivement, si la requérante n'a pas DU expliquer son plan touristique, c'est une question d'incompréhension ;*

Qu'il a été jugé : « Si la motivation consiste en l'indication, dans Pacte, des considérations de droit et de fait qui ont déterminé son adoption ; que cette motivation doit être adéquate, c'est-à-dire exacte, complète et propre au cas d'espèce. » (Conseil d'Etat arrêt n° 185,724 du 19 août 2008 ; RG : A.179.818/29.933)», Que s'agissant des obligations qui pèsent sur les autorités administratives en vertu de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs dont la violation est invoquée, il est de jurisprudence administrative constante (voir, notamment : C.E., arrêts n° 97.866 du 13 juillet 2001 et 101.283 du 29 novembre 2001) que si l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité n'implique nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par le demandeur, elle comporte, néanmoins, l'obligation d'infonner celui-ci des raisons qui ont déterminé Pacte attaqué et ce, aux termes d'une motivation qui réponde, fut-ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels de l'intéressé. Cette même jurisprudence enseigne également que l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles celle-ci se fonde, en faisant apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur, afin de permettre au destinataire de la décision, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet(C.C.E.,n0 164 943 du 30 mars 2016) ;

Que suivant le principe d'une bonne administration, et particulièrement les principes de précaution et minutie, chaque administration doit effectuer un contrôle concret, complet, loyal et sérieux des circonstances de l'affaire ; elle doit examiner les faits avec la précaution nécessaire, prendre les informations nécessaires lors de la prise de décision afin de prendre celle-ci en connaissance de cause et ce après avoir rassemblé tous les éléments

Que l'article 3, alinéa 3 de la loi du 15 décembre 1980 dont la violation est invoque parle des documents justifiant l'objet et les conditions du séjour ;

Que si le plan touristique, retracé dans une feuille A4 et la nature du visa (touristique) justifient l'objet du voyage, les conditions du voyage sont justifiées par la réservation d'hôtel, les moyens de subsistances suffisants, le billet retour et la présence en France d'une connaissance qui servirait de guide touristique ; Et que par ailleurs, la requérante a souligné son envie de visiter tour à tour l'Atomium, le mannequin puce et le centre de Bruxelles, le Palais Royal et autres ;

Qu'ici la requérante avait satisfait à cette question bée au rempbssage de la liste des activités touristiques de l'intéressée ;

Qu'en ce concerne le moyen de déplacement, pour la requérante il n'était pas question de savoir par quel moyen elle se dirigerait en France. La préoccupation de l'enquêteur était de savoir comment madame allait circuler dans la ville de Bruxelles ou de France ;

Que c'est ainsi qu'elle a répondu qu'elle allait utiliser le métro et ou le taxi de la mobilité ;

Que cette incompréhension s'est prolongée sur la conversation des enquêteurs avec la connaissance de la requérante basée en France ; dans la mesure où si la requérante se serait fait hébergée chez celle-ci pendant trois semaines, l'intéressée serait à mesure de comprendre que le Métro est un moyen de transport en commun urbain et non enter city ,

Qu'il a été jugé :

- La requérante étant en possession d'un passeport et d'un visa dont l'authenticité n'est pas contestée, il apparaît que l'Etat belge a agi avec précipitation sans s'entourer de tous les éléments qui auraient permis de se prononcer en connaissance de cause sur la probabilité d'une immigration illégale et la nécessité d'un refoulement immédiat ;

- En prenant l'ordre de refoulement attaqué, l'autorité a fait une fausse application de l'article 3, 1° de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, dès lors qu'il est établi que la requérante n'aurait pas été, dès son arrivée sur le territoire à charge des pouvoirs publics (C.E., 26/3/1993, n° 42.456, RACE 1993, s.p) ;

Que suivant l'article 14 du Règlement (UE) 2016/399 du Parlement européen et du Conseil du 9 mars 2016 concernant un code de l'Union relatif au régime de franchissement des frontières par les personnes (code frontières Schengen), l'entrée sur le territoire des États membres est refusée au ressortissant de pays tiers qui ne remplit pas l'ensemble des

conditions d'entrée énoncées à l'article 6, paragraphe 1, et qui n'appartient pas à l'une des catégories de personnes visées à l'article 6, paragraphe 5. Cette disposition est sans préjudice de l'application des

dispositions particulières relatives au droit d'asile et à la protection internationale ou à la délivrance de visas de long séjour ;

Qu'il s'agit de :

a) être en possession d'un document de voyage en cours de validité autorisant son titulaire à franchir la frontière qui remplisse les critères suivants:

i) sa durée de validité est supérieure d'au moins trois mois à la date à laquelle le demandeur a prévu de quitter le territoire des États membres. Toutefois, en cas d'urgence dûment justifiée, il peut être dérogé à cette obligation ;

ii) il a été délivré depuis moins de dix ans ;

b) être en possession d'un visa en cours de validité si celui-ci est requis en vertu du règlement (CE) n° 539/2001 du Conseil (25), sauf s'ils sont titulaires d'un titre de séjour ou d'un visa de long séjour en cours de validité ;

c) justifier l'objet et les conditions du séjour envisagé, et disposer de moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans leur pays d'origine ou le transit vers un pays tiers dans lequel leur admission est garantie, ou être en mesure d'acquiescer légalement ces moyens ;

d) ne pas être signalé aux fins de non-admission dans le SIS ;

e) ne pas être considéré comme constituant une menace pour l'ordre public, la sécurité intérieure, la santé publique ou les relations internationales de l'un des États membres et, en particulier, ne pas avoir fait l'objet d'un signalement aux fins de non-admission dans les bases de données nationales des États membres pour ces mêmes motifs

Qu'à moins que la partie adverse nous prouve le contraire, la requérante a rempli toutes ces conditions ; Qu'en ce qui concerne la réservation de l'Hôtel, la requérante est en ordre avec cet élément sinon elle n'obtiendra pas son visa ;

Que connaissant que le visa reçu couvrirait tout l'espace du Schengen, la requérante n'a pas trouvé d'inconvénient d'envisager à déposer ses valises en Belgique pour quels jours avant aller rejoindre sa connaissance en France. Celle ci lui servirait de guide et à coup sur elle retournerait en Belgique pour la suite de son tourisme, C'est par ici d'ailleurs que son retour est prévu selon son titre de transport aérien (Kinshasa-Bruxelles-Kinshasa) ;

Qu'il est aussi nécessaire de signaler que la requérante était en possession des moyens de subsistance fournis soit plus de cinq milles euros et plus de six cents dollars américain. Ce qui prouve à suffisance que la requérante a un bon train de vie dans son pays d'origine ;

Que c'est par des simples suppositions que la partie adverse prétend que la requérante avait plus d'intérêts en France qu'en la Belgique qui lui a octroyé le visa car aucune précision par rapport à son agenda touristique ne lui a été demandée ;

Que de tout ce qui précède, la requérante remplit les conditions d'octroi de son visa qui tient bien à respecter en retournant dans son pays d'origine dans les délais. Sur ce point, il est nécessaire de souligner que la requérante a beaucoup d'intérêt dans son pays que partout ailleurs dans le monde ;

- A requérante est une mère de famille et elle est épouse d'un Médecin, au nom de Docteur Professeur Monsieur K.(...) L.(...) K.(...) J.(...) B.(...), enseignant à la faculté de Médecine à l'Université de Kinshasa ;

- Elle possède des concessions et immeubles comme en témoigne l'un des titres fonciers qui nous est parvenu ;

- La requérante était en possession des moyens de subsistance fournis soit plus de cinq milles euros et plus de six cents dollars américain. Ce qui prouve à suffisance que la requérante a un bon train de vie dans son pays d'origine ;

- Etc.

Qu'il a été jugé : Comme le requérant l'indique dans le moyen, l'objet de son voyage ressort bel et bien de ses déclarations et de la lecture d'invitation que le requérant produit. En toute logique, le délégué du secrétaire d'Etat à la politique de migration et d'asile ne pouvait par conséquent pas estimer que le requérant n'était pas en possession de documents faisant apparaître l'objet du voyage. Cela ne cadre en effet pas avec les données du dossier (CCE.,28/05/2010, numéro 44.115) ;

Qu'en égard à ce qui précède, il y a lieu d'admettre que l'autorité administrative a fait une mauvaise application de l'article 3 de la loi du 15 décembre 1980, comme l'a souligné votre conseil:«Si un étranger est porteur de tous les documents requis par l'article 2 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et ne se trouve pas dans un des cas énumérés à l'article 3 de cette loi, il y a lieu d'ordonner la suspension de l'exécution d'une mesure de refoulement (C.E., 27/10/1992, numéro 40.846, R.A.C.E. 1993). En prenant l'ordre de refoulement attaqué, l'autorité a fait une fausse application de l'article 3,1° de la loi du 15/12/1980, dès lors qu'il est établi que la requérante n'aurait pas été, dès son arrivée sur le territoire à charge des pouvoirs publics (C.E., 26/03/1993, numéro 42.456)»

;"

Als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt verzoekster haar huwelijksakte, de geboorteakten van haar kinderen, een eigendomsbewijs, een stuk betreffende de academische functie van haar echtgenoot, een hotelreservatie en een document betreffende de verzekering (verzoekschrift, bijlagen 2-7).

3.3.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.3.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.3.2.4. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;”

De beslissing tot intrekking van het visum vindt op haar beurt haar juridische grondslag in artikel 34.2 van Verordening 810/2009/EU van 13 juli 2009 van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode):

“2. Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.”

3.3.2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 4 oktober 2019 te Zaventem toekwam vanuit Kinshasa via Addis Abeba met een Congolees paspoort voorzien van een door België afgeleverd visum type C voor toeristische doeleinden met een duur van 30 dagen, geldig van 2 oktober 2019 tot 16 november 2019.

3.3.2.6. Verzoekster wijst er in haar middel op dat zij bij haar binnenkomst in het bezit was van een geldig visum waardoor de Belgische overheid overhaast te werk ging door meteen te stellen dat het om illegale immigratie zou gaan en verzoekster onmiddellijk terug te drijven.

De Raad stipt evenwel samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen aan dat artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, gecombineerd met artikel 3, derde lid van de vreemdelingenwet, dat specifiek gaat over het geval van de weigering van toegang aan een vreemdeling, niet uitsluit dat een vreemdeling, die nochtans in het bezit is van een geldig visum, alsnog wordt teruggedreven wanneer hij geen documenten kan voorleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden (cf. RvS 25 februari 2002, nr. 110.745).

Zelfs al is de verzoekende partij in het bezit van een rechtsgeldig visum, dan nog beschikt de verwerende partij dienaangaande over een appreciatiebevoegdheid (cf. RvS 3 juli 2005, nr. 147.219). Er kan dus niet worden gesteld dat verzoekster louter op basis van haar visum het recht zou hebben om zonder meer toegang te krijgen tot het Belgisch grondgebied. In geval van twijfel kan worden verlangd dat de vreemdeling het doel en de omstandigheden van zijn verblijf verrechtvaardigt (cf. Memorie van Toelichting

bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, *Parl. St.*, Kamer, 1995-1996, nr. 364/1, p. 12).

Er mag dus redelijkerwijs van verzoekster worden verwacht dat zij bij haar aankomst op 4 oktober 2019 te Zaventem duidelijk de verblijfsomstandigheden en de activiteiten kan schetsen gedurende haar verblijf in België tot 2 november 2019 (datum afreis).

3.3.2.7. Blijkens het administratief dossier werd ter gelegenheid van haar interpellatie door de grenspolitie het volgende vastgesteld:

“Betrokkene zal zeker 5 dagen in België verblijven, in het geboekte hotel. Zij verklaart in eerste instantie zelf per taxi, naar het hotel te gaan.

Na korte tijd in de wachtzaal te hebben verbleven, biedt zij zich terug aan en vertelt ons dat de echtgenoot van een kennis van haar, hier in België, haar naar het hotel zal voeren. Dit niettegenstaande zij aan ons verklaarde in België geen familie of kennissen te hebben.

Betrokkene wenst België te bezoeken als toerist, zonder in het bezit te zijn van toeristische informatie (stadsplan, reisgids, brochure). Zij kan wel enkele bezienswaardigheden opnoemen (Atomium, Koninklijk Paleis, Manneken Pis) maar blijft heel oppervlakkig hieromtrent en kan geen verdere details geven. Zij verwijst enkel naar het feit dat haar man de reis voor haar geregeld heeft. Zij zal wel verdere info vragen in het hotel.

**Tijdens haar verblijf is zij eveneens van plan om naar Frankrijk te reizen en daar enige tijd te verblijven. Wat betreft haar reis en verblijf in Frankrijk: Zij heeft geen vervoersbewijzen naar Frankrijk en terug; Zij verklaart ons per metro (??) of per taxi naar Parijs te reizen.*

Zij verklaart geen hotelreservatie gemaakt te hebben en zal wel ter plaatse zien waar zij zal overnachten. Zij kan enkel zeggen Parijs te gaan bezoeken, meer bepaald de Eiffeltoren. Verder kan geen invulling van haar verblijf geven.

Opnieuw na enige tijd in de wachtzaal te hebben gezeten, komt zij tot bij ons en geeft ons het telefoonnummer van haar kennis in Frankrijk. Het zou gaan om de genaamde K.(...) S.(...) J.(...) (telnr. (...)). Wij nemen telefonisch contact op met deze persoon. Zij verklaart een verre nicht te zijn en te wonen te (...). Deze verklaart dat K.(...) 3 weken bij haar zal verblijven en daarna naar Congo terug zal keren. Zij heeft geen uitnodiging voor haar opgesteld noch een officiële tenlasteneming.

Opnieuw stellen wij vast dat er een tegenstrijdigheid is in het verhaal van K.(...). Deze zei ons dat zij wel een hotel zou vinden om te verblijven. Haar verre nicht verklaart dat zij bij haar thuis zal verblijven.

Als dit inderdaad het geval is dat K.(...) 3 weken bij haar verre nicht in Frankrijk zal verblijven, ligt het hoofddoel van haar reis niet in België maar in Frankrijk en worden de voorwaarden waarvoor het visum afgeleverd werd door de Belgische ambassade niet gerespecteerd.

Dientengevolge is betrokkene niet bij machte om, conform de Visumcode, aan te tonen dat het hoofddoel van zijn voorgenomen verblijf BELGIË betreft als land van uitgifte van het desbetreffende, tot op heden ongebruikte, visum.

(...)”

3.3.2.8. Verzoeksters bewering in haar middel dat zij een A4-document bij zich had waarop de toeristische bezienswaardigheden, die zij tijdens haar verblijf zou bezoeken, waren opgesomd, vindt geen steun in het administratief dossier. Uit het verslag van de grenspolitie blijkt immers dat verzoekster niet in het bezit was van enige toeristische informatie. Het gegeven dat zij wel enkele bezienswaardigheden (mondeling) kon opsommen, waarbij zij eerder op de vlakte bleef, betekent niet dat zij deugdelijk heeft aangetoond dat zij daadwerkelijk met het oog op toerisme naar België zou zijn afgereisd.

De gemachtigde van de minister stelde op basis van de gegevens uit VisaNet vast dat verzoekster bij haar visumaanvraag een reservatie had gevoegd in het *“Urban City Center Hostel”* te Brussel voor de ganse duur van haar verblijf (04/10 - 02/11), terwijl ze bij haar binnenkomst enkel een reservatie had voor 5 nachten in het hotel *“Value Stay Brussels South”* te Sint-Genesius-Rode. Verzoekster brengt niets in tegen de vaststelling dat de voorgehouden verblijfsomstandigheden op het moment van haar visumaanvraag geenszins overeenstemmen met de informatie die zij voorlegt bij haar aankomst op het grondgebied.

Verzoekster schrijft vervolgens haar bizarre verklaring dat zij zich met de metro vanuit België naar Parijs zou verplaatsen toe aan een misverstand, maar zij weerlegt geenszins de pertinente bevinding dat zij een visum verkreeg met het oog op toerisme in België terwijl het hoofddoel van haar reis zich blijkbaar in

Frankrijk bevindt. In haar middel beweert verzoekster dat zij er geen graten in zag dat zij naar haar kennis in Frankrijk zou gaan omdat haar visum de ganse Schengenzone bestrijkt. Bovendien verklaarde verzoekster aanvankelijk dat zij in Frankrijk in een hotel zou overnachten, maar hiervoor nog geen reservatie had gemaakt, terwijl achteraf bleek dat zij bij een verre nicht zou overnachten. Los van dit alles betwist noch weerlegt verzoekster de overweging uit de beslissing dat de Visumcode voorschrijft dat het hoofdreisdoel zich dient te situeren in het land van afgifte van het visum, *in casu* België, zodat zij zich ten onrechte heeft bediend van een Belgisch visum aangezien zij blijkbaar zinnens is gedurende 3 weken in Frankrijk te vertoeven.

In haar middel betoogt verzoekster weliswaar dat zij over een terugkeerticket beschikt naar Kinshasa, dat zij over voldoende middelen van bestaan beschikt en zij nog veel bindingen heeft in haar land van herkomst en aldaar een hoge levensstandaard geniet, hetgeen zij tracht aan te tonen middels de bijlagen bij haar verzoekschrift (Verzoekschrift, bijlagen 2-7). De Raad merkt op dat het gebrek aan middelen van bestaan of het gebrek aan garanties op terugkeer geen motief vormen van de bestreden beslissing, zodat de affirmaties van verzoekster hieraan geen afbreuk doen.

3.3.2.9. Verzoekster kan niet worden bijgetreden waar zij opwerpt dat de beslissing niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd of de gemachtigde van de minister een onjuiste toepassing zou maken van de toepasselijke bepalingen uit de vreemdelingenwet. De gronden die zijn opgenomen om de toegang te weigeren uit artikel 3 van de vreemdelingenwet vallen trouwens inhoudelijk samen met de voorwaarden uit artikel 6 van de Schengengrenscore die verzoekster in haar middel citeert. Artikel 6.1, c) van de Schengengrenscore omschrijft de toegangsvoorwaarde tot de Schengenzone als volgt: *“het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, (...)”*. Verzoekster slaagt er niet in aannemelijk te maken dat zij haar reisdoel en de verblijfsomstandigheden op deugdelijke wijze kon staven. De gemachtigde van de minister ging geenszins kennelijk onredelijk te werk door op grond van zijn vaststellingen te besluiten dat *betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van haar visum en de toegangsvoorwaarden* en op die gronden de toegang tot het grondgebied te weigeren en het visum in te trekken.

3.3.2.10. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 6 en 14 van de Schengengrenscore, noch van artikel 3 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren,

onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM (de artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In haar verzoekschrift stelt verzoekster het volgende betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Qu'en ce qui concerne le risque de survenance d'un préjudice grave difficilement réparable, votre Conseil doit se rendre à l'évidence que la décision de refoulement est entrain de perturber le projet du requérant et risquerait de ternir son image alors qu'en sa qualité de commerçant, ses déplacements ne peuvent pas être impacter par une décision de refoulement dont le cachet sera apposé dans son passeport ;

Que le préjudice que redoute la requérante est à la fois moral, économique et financier ;

Qu'il a été jugé sur cette question :

-Un exposé sommaire peut être considéré comme conforme aux dispositions de l'article 39/82, § 2, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 et de l'article 32, 2°, du RP CCE, si le préjudice grave difficilement réparable est évident, c'est-à-dire lorsqu'aucune personne raisonnable ne peut le contester, et donc également lorsque la partie défenderesse, dont les dispositions légales et réglementaires susmentionnées visent à préserver le droit à la contradiction, comprend immédiatement de quel préjudice il s'agit et peut, à cet égard, répondre à l'exposé de la partie requérante (cf. CE, 1er décembre 1992, n° 41.247) »;

-Le Conseil observe que le risque de préjudice grave difficilement réparable, tel que décrit par la partie requérante, est directement lié au moyen en ce qu'il y est reproché à la partie défenderesse d'avoir fait preuve d'une motivation inadéquate et insuffisante ne permettant pas d'établir la réalisation d'un examen rigoureux d'un grief au regard de l'article 8 CEDH. Le moyen ayant été jugé sérieux sur ce point, le Conseil estime que l'existence d'un risque de préjudice grave difficilement réparable doit être tenu pour établi (CCE., n° 159 065 du 19 décembre 2015) ;

-L'exposé du préjudice grave et difficilement réparable étant lié au sérieux du moyen, jugé prima facie, sérieux ci-avant, il doit être considéré que la troisième condition cumulative est remplie (CCE., numéro 165 435 du 8 avril 2016).”

3.4.2.2. Aangezien er *in casu* geen sprake is van een evident nadeel, dient de vordering tot schorsing bij uitstek een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564).

3.4.2.3. Het economische en financiële nadeel vormt een louter pecuniair nadeel, dat in principe steeds herstelbaar is (RvS 11 april 2001, nr. 94.695).

3.4.2.4. Het morele nadeel dat verzoekster zou lijden omdat de terugnijving haar imago als zakenvrouw zou kunnen schaden, kan bezwaarlijk beschouwd worden als het rechtens vereiste moeilijk te herstellen ernstig nadeel, zeker aangezien kan getwijfeld worden of het werkelijk haar bedoeling was om louter als toerist België te bezoeken (RvS 19 december 2003 nr. 126.668). De Raad merkt op dat het nadeel in geen geval moeilijk te herstellen is, aangezien het verzoekster vrijstaat een nieuw visum met het oog op

toerisme aan te vragen indien zij werkelijk de bedoeling zou hebben een toeristisch bezoek aan de bezienswaardigheden in België te combineren met een bezoek aan haar familie in Niger.

3.4.2.5. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat er geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aannemelijk werd gemaakt.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekster werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. COCHEZ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

F. TAMBORIJN